

توان شماری از قارچ‌ها در ساخت آنزیم لاکاز، هنگام رشد بر روی برخی از مانده‌های کشاورزی

علی اکبر صفری سنجانی، گیتی امتیازی، شاپور حاج رسولیها و حسین شریعتمداری

به ترتیب: استادیار گروه خاکشناسی دانشگاه بوعلی سینا، دانشیار گروه زیست‌شناسی دانشگاه اصفهان و استاد و استادیار گروه خاکشناسی دانشگاه صنعتی اصفهان

مقدمه

لاکاز (E.C.1.10.3.2) آنزیمی اکسیداز و برون یاخته‌ای است که در ساختمان خود مس دارد. این آنزیم در فروزینگی لیگنین کارایی بالایی دارد و می‌تواند فنل‌های با گروه‌های جانیشینی ارتو، متا و پارا را اکسید کند. آنزیم لاکاز می‌تواند مونوفنل‌ها، پلی‌فنل‌ها، فنل‌های با گروه‌های جانیشینی متوکسی، آمینوفنل‌ها، و فنیلن دی‌آمین را اکسید کند ولی تیروزین را نمی‌تواند. لاکاز همانند پراکسیداز وابسته به منگنز، می‌تواند یک الکترون از گروه‌های فنلی بگیرد و رادیکال‌های فنوکسی پدید آورد و بدین گونه در فرایند هوموفیکاسیون مواد آلی در خاک کارایی ویژه ای دارد (۱۷، ۱۸، ۱۹، ۳). آنزیم لاکاز را نخستین بار در سال ۱۸۸۳ از شیر یک درخت ژاپنی از جنس سماق جداسازی کردند (۳). این آنزیم در گیاهان و بسیاری از قارچ‌ها ساخته می‌شود. ولی شگفت‌انگیز است که این آنزیم در کشتگاه قارچ فانروکت کریزوسپوریوم که یکی از ریزجانداران کاری پوساننده لیگنین است دیده نشده است (۱۳ و ۱۵). در این نوشتار تلاش بر آن است که برخی از جنبه‌های فروزینگی زیستی مواد لیگنوسلولوزی و ساخت آنزیم لاکاز توسط شماری از قارچ‌ها هنگام رشد بر روی برخی از مانده‌های کشاورزی آشکار گردد.

مواد و روشها

برای ارزیابی توان قارچ‌ها در فروزینگی مانده‌های لیگنوسلولوزی، کنشوری یا فعالیت آنزیم لاکاز یک مخمر سلولولیتیک و قارچ‌های *آسپرژیلوس ترنوس*، *تریکود رماریسی*، *آرمیلاریا*، *پلی‌پوروس* و *فانروکت کریزوسپوریوم* در کشتگاه‌های (محیط‌های) زیر ارزیابی و بررسی شد.

کشتگاه شماره ۱: برای تکثیر هر یک از قارچ‌های آزمایشی در دمای $27-30^{\circ}\text{C}$ و نگهداری آنها در یخچال با دمای 4°C ، از کشتگاه آماده و جامد سیب‌زمینی-دکستروز-آگار (PDA) بهره‌گیری شد.

کشتگاه شماره ۲: برای سنجش توان قارچ‌ها در فراوری آنزیم لاکاز از کشتگاه آبکی اویسل که یک لیتر آن دارای ترکیب‌های زیر است، بهره‌گیری شد (اویسل یک سلولز ریزیلوراست که از شرکت مرک خریداری شده است).

سلولز نامحلول ۱۰ گرم، پروتنوز پیتون ۰/۵ گرم، اوره ۰/۳ گرم، توین-۸۰ ۰/۲ گرم، $(\text{NH}_4)_2\text{SO}_4$ ۱/۴ گرم، $\text{MgSO}_4 \cdot 7\text{H}_2\text{O}$ ۰/۱۷ گرم، K_2HPO_4 ۰/۱۱ گرم، KH_2PO_4 ۰/۲ گرم، CaCl_2 ۰/۳ گرم، $\text{FeSO}_4 \cdot 7\text{H}_2\text{O}$ ۰/۰۰۵ گرم، CoCl_2 ۰/۰۰۲ گرم، MnSO_4 ۰/۰۰۱۶ گرم، $\text{ZnSO}_4 \cdot 7\text{H}_2\text{O}$ ۰/۰۰۱۴ گرم، pH برابر ۵.

کشتگاه شماره ۳: در کشت قارچ‌ها بر روی محیط آبکی مانده‌های کشاورزی، هر ارلن مایر ۲۵۰ میلی لیتری دارای ۱ گرم از کاه آسیاب شده (اندازه کوچکتر از ۲ میلی متر) گندم، جو، برنج، نخود، یا خاک اره چوب‌های جنگلی در ۱۰۰ میلی لیتر آب مقطر بود.

کشتگاه شماره ۴: در کشت قارچ‌ها بر روی محیط کم‌آب مانده‌های کشاورزی، هر ارلن مایر ۲۵۰ میلی لیتری دارای ۱ گرم از کاه آسیاب شده گندم، جو یا برنج و تنها ۵ میلی لیتر آب مقطر است.

کشتگاه شماره ۵: در کشت قارچ‌ها بر روی محیط کم‌آب مانده‌های کشاورزی که با خاک تیمار شده است، هر ارلن مایر ۲۵۰ میلی لیتری دارای ۱ گرم از کاه آسیاب شده گندم یا برنج، ۲۵ گرم خاک و ۱۵ میلی لیتر آب مقطر است. خاک‌بکار رفته در این کشتگاه‌ها از ژرفای ۰-۳۰ سانتی متری خاک یک کشتزار سیب زمینی در تراس بالایی رودخانه زاینده رود در منطقه پل شهرستان اصفهان به روش مرکب نمونه برداری شده است (۱).

روش کشت قارچ‌ها و ارزیابی توان آنزیمی آنها: برای بررسی توان آنزیمی هر یک از قارچ‌های آزمایشی به اندازه 0.25 cm^2 از کشت قارچ‌ها در کشتگاه شماره ۱ (PDA)، در هر یک از کشتگاه‌ها مایه زنی شده است. برای مایه زنی قارچ‌های تند رشد اسپیریلوس ترئوس، تریکودرما ریسی، فائروکت کریزوسپوریوم و مخمر از کشت ۳ روزه و برای مایه زنی قارچ‌های کند رشد آرمیلاریا و پلی‌پوروس از کشت ۷ روزه آنها بهره‌گیری شده است. کشت‌های آبکی قارچ‌ها، در دمای $27-30^\circ\text{C}$ در انکوباتور دارای دستگاه تکان‌دهنده (شیکر) با دوران ۱۲۰ دور در دقیقه و کشت‌های کم‌آب آنها در انکوباتور با دمای $27-30^\circ\text{C}$ نگهداری شد. کشت‌های آبکی قارچ‌ها در هر هفته به کمک کاغذ واتمن شماره (۱) پالایش و فعالیت آنزیم لاکاز تا ۳ هفته در آنها اندازه‌گیری شد. عصاره آنزیمی کشتگاه‌های کم‌آب قارچ‌ها پس از گذشت ۳ هفته با افزودن ۱۰۰ میلی‌لیتر بافر استات سدیم ۲۵ میلی‌مولار (پ-اچ ۵/۵) پس از ۱/۵ ساعت لرزاندن با دستگاه تکان‌دهنده به کمک کاغذ واتمن شماره (۱) پالایش گردید و فعالیت آنزیم لاکاز در آن اندازه‌گیری شد. ارزیابی کارایی آنزیم لاکاز به کمک دستگاه اسپکتروفنومتر در محلول بافری ۵۰ میلی‌مولار فسفات سدیم در پ-اچ برابر ۵، که هر میلی‌لیتر آن دارای ۷۵ میلی‌مول کاتکول است، انجام شد (۱۵).

نتایج و بحث

شکل ۱ کارایی آنزیم لاکاز قارچ‌ها در هر یک از کشتگاه‌های شماره ۲ و ۳ را نشان می‌دهد. قارچ پلی‌پوروس در میان قارچ‌ها بیشترین توان فرآوری آنزیم لاکاز را دارد. بیشترین کارایی اندازه‌گیری شده نزدیک 0.05 واحد بر میلی‌لیتر است که در کشتگاه آبکی کاه گندم ارزیابی شده است. فرآوری آنزیم لاکاز این قارچ در کشتگاه‌های آبکی آویسل، کاه برنج و تراشه‌های چوب نزدیک هم و کمی پایین‌تر از 0.05 واحد آنزیمی بر میلی‌لیتر است. فرآوری آنزیم لاکاز با کاهش نسبت C/N در کاه جو و بویژه نخود در این کشتگاه‌ها کاهش می‌یابد تا جایی که در کشتگاه آبکی دارای کاه نخود به صفر نزدیک می‌شود. گزارش شده است که قارچ‌ها در زیستگاه‌های خود به هنگام کمبود نیتروژن، کربن و یا گوگرد لیگنیناز بیشتری را می‌سازند و افزایش نیتروژن به ریخت اسیدهای آمینه گلوتامات، گلوتامین، هیستیدین و یا یون آمونیوم مایه کاهش ساخت لیگنینازها می‌شود (۸۱۹). کم بودن کارایی آنزیم لاکاز قارچ پلی‌پوروس در کشتگاه کاه‌نخود می‌تواند به رشد کمتر این قارچ و بالا بودن نیتروژن کشتگاه وابسته باشد.

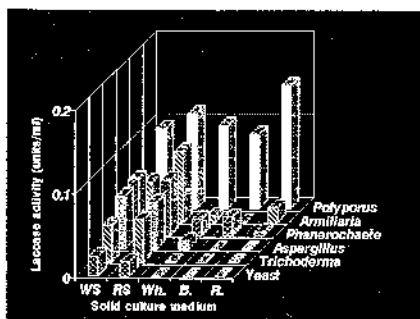
پس از قارچ پلی‌پوروس، قارچ آرمیلاریا تواناترین قارچ سازنده آنزیم لاکاز در این کشتگاه‌ها است. این قارچ در کشتگاه‌های آبکی دارای کاه گندم، جو و تراشه چوب بیشترین توان خود را نشان داده است که در آنها کارایی آنزیم لاکاز نزدیک 0.25 است. توانایی قارچ‌های فائروکت کریزوسپوریوم و اسپیریلوس ترئوس در ساخت آنزیم لاکاز در کشتگاه‌های آبکی دارای آویسل و کاه گندم بیشتر از کشتگاه‌های دیگر است، که نزدیک 0.25 واحد آنزیمی برآورد شده است. قارچ اسپیریلوس در کشتگاه‌های دیگر آنزیم چندانی ساخته است ولی قارچ فائروکت کریزوسپوریوم مانند دیگر بازیدومیسیت‌ها، در کشتگاه‌های دارای کاه برنج و تراشه چوب، توان خود را در ساخت آنزیم لاکاز هر چند اندک نشان داده است.

توانایی قارچ تریکودرما ریسی در ساخت آنزیم لاکاز کمتر از قارچ‌های دیگر است. کارایی آنزیم لاکاز این قارچ در کشتگاه‌های دارای آویسل و کاه گندم بیشترین است که به 0.2 واحد آنزیمی نزدیک می‌شود. در میان قارچ‌ها مخمر کمترین توان ساخت آنزیم لاکاز را از خود نشان می‌دهد. بیشترین کارایی ارزیابی شده این قارچ در کشتگاه دارای کاه گندم (نزدیک 0.1 واحد آنزیمی) است. بنابر این توان قارچ‌های آزمایشی در ساخت و فرآوری آنزیم لاکاز، به ترتیب زیر است: پلی‌پوروس < آرمیلاریا < فائروکت کریزوسپوریوم < اسپیریلوس ترئوس < تریکودرما ریسی < مخمر.

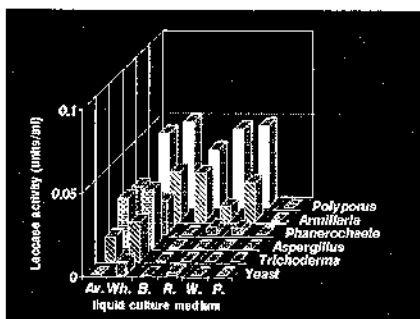
از برابری گزارش‌های پیشین (۱۶) و نتایج کنونی چنین برمی‌آید که فرآوری آنزیم لاکاز در کشتگاه آلوده شده به ترکیب‌های آروماتیک بیشتر از کشتگاه دارای مانده‌های کشاورزی است. گزارش شده است که قارچ‌ها برای کاهش زیان افزودنی‌های آروماتیک فرآوری آنزیم‌های اکسید کننده و لاکاز خود را بالایی‌برند تا بتوانند در برابر آنها پایدار بمانند (۴، ۵، ۱۰، ۱۲). نتایج ارزیابی آنزیم لاکاز در کشتگاه‌های کم‌آب مانده‌های کشاورزی (شکل ۲) نشان می‌دهد که در میان قارچ‌ها، قارچ پلی‌پوروس بیشترین توان فرآوری آنزیم لاکاز را دارد. بیشترین کارایی اندازه‌گیری شده نزدیک 0.15 واحد بر میلی‌لیتر است که در کشتگاه کم‌آب کاه برنج ارزیابی شده است. افزودن ۲۵ گرم خاک سترون، به کاه برنج ساخت آنزیم لاکاز آن قارچ را کاهش داده است و

به ۰/۱۱۸ واحد بر میلی لیتر رسانده است. فرآوری آنزیم لاکاز قارچ پلی پوروس در کشتگاه کم آب کاه گندم نیز بالا و نزدیک ۰/۱ واحد بر میلی لیتر است که در کشتگاه خاک + کاه گندم کمی کاهش داشته است. قارچ پلی پوروس در کشتگاه دارای کاه جو آنزیم لاکاز کمتری را ساخته است.

قارچ آرمیلاریا نیز مانند قارچ پلی پوروس بیشترین توان آنزیمی خود را در کشتگاه دارای کاه برنج نشان می دهد. این قارچ در کشتگاه های دارای کاه گندم و بویژه جو آنزیم لاکاز کمتری را می سازد. به هر گونه کارایی آنزیم لاکاز قارچ آرمیلاریا بسیار کمتر از پلی پوروس و نزدیک ۰/۰۲ واحد آنزیمی است. از سوی دیگر کارایی آنزیم لاکاز این قارچ در کشتگاه های خاک دار بسیار بیشتر از کشتگاه های بدون خاک است. برای نمونه در کشتگاه خاک + کاه برنج، کارایی آن نزدیک ۰/۰۸۵ واحد آنزیمی بر میلی لیتر است.

شکل ۱ - میانگین کارایی آنزیم لاکاز فرآوری شده در کشتگاه های شماره ۲ و ۳ پس از ۲۱ روز رشد در دمای ۲۸°C
Av. آویسل، Wh. کاه گندم، B. کاه جو، R. کاه برنج، W. تراشه چوب و P. کاه نخود.

شکل ۲ - میانگین کارایی آنزیم لاکاز فرآوری شده در کشتگاه های شماره ۴ و ۵ پس از ۲۱ روز رشد در دمای ۲۸°C
WS خاک + کاه گندم، RS خاک + کاه برنج، Wh. کاه گندم، B. کاه جو، R. کاه برنج.

توانایی قارچ فانروکت کریزوسپوریوم در ساخت آنزیم لاکاز در کشتگاه های کم آب دارای کاه گندم و جویبیشتر از کاه برنج است، که نزدیک ۰/۰۳ واحد آنزیمی برآورد شده است. قارچ اسپرژیلوس ترئوس در کشتگاه گندم بیشترین توان (نزدیک ۰/۰۲ واحد آنزیمی) را داشته و در کشتگاه های دیگر آنزیم چندانی نساخته است. قارچ تریکودرما ریسی و مخمر در کشتگاه های کم آب کاه گندم، جو و برنج آنزیم چندانی را نمی سازند. ولی کارایی آنزیم لاکاز این قارچ ها مانند قارچ آرمیلاریا، در کشتگاه های خاک دار (بویژه خاک + کاه برنج) بسیار بیشتر از کشتگاه های بدون خاک است.

در باره کم بودن رشد و کارایی قارچ های سپید پوساننده چوب در خاک گزارش های فراوانی شده است. گفته می شود که خاک زیستگاه این قارچ ها نبوده و برای بهره گیری از آنها در خاک باید خاک را مناسب زیست آنها کرد (۲۰۱۱). افزودن خاک به کشت قارچ پلی پوروس در کشتگاه های خاکدار با کاهش آنزیم لاکاز همراه است و این نتیجه با این یافته ها همخوانی دارد. از آنجایی که توان قارچ های دیگر در ساخت آنزیم لاکاز کم است، بالا بودن کارایی آنزیم لاکاز این قارچ ها در کشتگاه های خاکدار چند دلیل می تواند داشته باشد: یکی اینکه این قارچ ها در کشتگاه های خاکدار بهترتوانند رشد کنند. دوم اینکه عصاره خاک ترکیب های

آروماتیکی را داشته باشد که در ارزیابی آنزیم لاکاز دخالت کنند (۲،۶،۷،۱۴). به هر گونه این موارد در ارزیابی آنزیم لاکاز قارچ پلی‌پوروس نتوانسته است خود را نشان دهد. از آنجایی که رشد قارچ‌ها و کارایی دیگر آنزیم‌های لیگنوسولولولیتیک در کشتگاه‌های دارای کاه برنج و تراشه چوب در برابر کشتگاه‌های دیگر بسیار کم است (نتایج نشان داده نشده است) بنابراین بالا بودن کارایی آنزیم لاکاز این قارچ‌ها بویژه قارچ پلی‌پوروس در کشتگاه‌های دارای کاه برنج و تراشه چوب نشان از برانگیختگی قارچ‌ها برای ساخت این آنزیم در آن کشتگاه‌ها دارد.

منابع مورد استفاده

- ۱- صفری سنجانی، ع. ا. ۱۳۷۹. فروزینگی زیستی برخی از مانده‌های کشاورزی و ارزیابی کارایی آنزیم‌های لیگنوسولولولیتیک قارچ‌ها در خاک. پایان نامه دکتر گروه خاکشناسی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه صنعتی اصفهان.
- 2- Boyle, D., Wiesner, C., and Richardson, A., 1998. Factors affecting the degradation of poly aromatic hydrocarbons in soil by white-rot fungi, *Soil Biol. Biochem.*, 30:873-882.
- 3- Chefetz, B., Kerem, Z., Chen, Y. and Hadar, Y. 1998. Isolation and partial characterization of laccase from a thermophilic composted municipal solid waste. *Soil Biol. Biochem.* 30: 1091-1098.
- 4- Haars, A., Chet, I. and H ttermann, A. 1981. Effect of phenolic compounds and tannin on growth and laccase activity of *Fomes annosus*. *Eur. J. For. Pathol.* 11: 67-76.
- 5- Highley, T.L. and Ricard, J. 1988. Antagonism of *Trichoderma* spp. and *Gliocladium virens* against wood decay fungi. *Master. Org.* 23: 157-169.
- 6- Hoff, T., Liu, S., and Bollag, J. M., 1985. Transformation of halogen-, alkyl-, and alkoxy-substituted anilines by a laccase of *Trametes versicolor*, *Appl. Environ. Microbiol.*, 49,: 1040-1045.
- 7- H ttermann, A., Milstein, O., Nicklas B., Trojanowski, J., Haars, A. and Kharazipour, A. 1989. Enzymatic modification of lignin for technical use. P. 361-370 -In Glasser, W.G. ; and S., Sarkanen (Ed.). *Lignin: properties and materials*. American Chemical Society, Washington DC.
- 8- Jeffries, T.W., Choi, S. and Kirk, T.K. 1981. Nutritional regulation of lignin degradation by *phanerochaete chrysosporium*. *Appl. Environ. Microbiol.* 42: 290-296.
- 9- Keyser, P., Kirk, T.K. and Zeikus, J.G. 1978. Ligninolytic enzyme system of *Phanerochaete chrysosporium*: synthesized in the absence of lignin in response to nitrogen starvation. *J. Bacteriol.* 153: 790-797.
- 10- Lundell, T., Leonowicz, A, Rogalski, J. and Hatakka, A. 1990. Formation and action of lignin-modifying enzymes in cultures of *Phlebia radiata* supplemented with veratric acid. *Appl. Environ. Microbiol.* 56: 2623-2629.
- 11- Morgan, P., Lec, S.A., Lewis S.T., Sheppard A.N., and Watkinson R.J., 1993. Growth and biodegradation by white-rot fungi inoculated into soil, *Soil Biol. Biochem.*, 25:279-287.
- 12- Niku-Paavola, M.L., Karhunen, E., Kentelinen, A., Viikari, L., Lundell, T. and Hatakka, A. 1990. The effect of culture conditions on the production of lignin-modifying enzymes by the white-rot fungus *Phlebia radiata*. *J. Biotech.* 13: 201-211.
- 13- Reid, I.D., 1995. Biodegradation of lignin. *Can. J. Bot.* 73:S1011-S1013.
- 14- Roy-Arcand, L., and Archibald F.S., 1991. Direct dechlorination of chlorophenolic compounds by laccases from *Trametes (Coriolus) versicolor*, *Enzyme Microb. Technol.*, 13: 194-203.
- 15- R ttiman, C., Schwember, E., Salas, L., Cullen, D. and Vicuna, R. 1992. Ligninolytic enzymes of the white-rot basidiomycetes *Phlebia bravispora* and *Ceriporiopsis subvermispora*. *Biotechnology and Applied Biochemistry.* 16: 64-76.
- 16- Safari Sinigani A. A., G. Emtiazi and S. Hajrasulih. 2001. Induction of laccase by culture additives in *Aspergillus terreus* and some basidiomycetes. *J. Biochem. Mol. Biol. & Biophys* 5: 9-14.
- 17- Thurston, C.F. 1994. The structure and function of fungal laccase. *Microbiol.* 140:19-26.
- 18- Yaropolov, A.I., Skorobogatko, O.V., Vartanov, S.S. and Varfolomeyev, S.D. 1994. Laccase properties, catalytic mechanism and applicability. *Appl. Biochem. Biotech.* 49: 257-280.
- 19- Young H.D., Kim, K.J., Meang, J.S., Han, Y.H., Joeng, I.B., Joen, G., Kang, S.O., and Hah, Y.C., 1994a. Single electron transfer by an extracellular laccase from the white rot fungus *Pleurotus ostreatus*, *microbiol.*, 141: 393-398.